

Η ΟΠΕΡΑ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Η περασμένη καλλιτεχνική σεζόν ήταν γεμάτη από ενδιαφέροντα μουσικά γεγονότα, σχετικά με την κίνηση της όπερας στην Αγγλία. Το Κόβεντ Γκάρντεν έδωσε, για πρώτη φορά μετά τον πόλεμο, δολάκλιο το Δαχτυλίδι των Νιμπελοϋγκεν του Βόγκνερ, και άνοιξε τη φθινοπωρινή του σεζόν με την καινούρια, και με τόση άνωπομνησία άναμενομένη, όπερα των Άρθουρ Μπλίσ και Τ. Μ. Πρίστλεϋ Οι Όλυμποι, που το ανέβασε της κόντισε 10.000 λίρες. Το Κόβεντ Γκάρντεν έδωσε επίσης μία καινούρια παράσταση της Σαλώμης του Στράους, που προκάλεσε πολλές συζητήσεις. Ο θίασος μαλλέτου «Σάντλερς Γουέλς» έδωσε στο Κόβεντ Γκάρντεν πολλές νέες παραστάσεις παλιών άριστοεργημάτων Έγιναν επίσης άρκετες περιηδείες στις άρχαίες από το θίασο Carl Rosa Company που έχει ίδρυθη πριν από 75 χρόνια.

Η παράσταση των Όλυμπων ήταν ένα μεγάλο γεγονός, άφου προήλθε από τη συνεργασία του Μπλίσ, ενός διακεκριμένου μουσικού και του Πρίστλεϋ, ενός διακεκριμένου συγγραφέως. Οι περισσότερες όπερες είναι άνυπόφορες άν αφαιρέσουμε τη μουσική τους, άλλά ο Όλυμπος και χωρίς τη μουσική θά μπορούσαν να άσταθούν άν έργο πρόξας. Το έργο αυτό λέει πως οι θεοί και οι άγγελοι του Όλυμπου μεταμφέστηκαν σε περιηδούντα θίασο και τριγύριζαν στη Γαλλία το 1836, και πώς ένα βράδυ ξαναβρίσκουν τη θεική τους δόξαμη και άνακατεύονται στις ύποθετες δυνάμεις άνθρώπων. Ο Ζεύς μάλιστα στέλνει τόν κεραυνό του σ' ένα νεοπλάτου, που θέλει να παντρήσει την κόρη του μ' ένα γέρο βαρώνο και όχι με τόν ποιητή που αυτή άγαπά. Η όπερα αυτή δέν είναι βέβαια άριστοεργημα, άλλά έχει πολύ ένδιαφέρον και εύχάριστη μουσική, παρ' όλο που μπορούσε κανείς να διακρίνει σ' αυτή την επίδραση του Πουτσίνι, του Στράους και του Χόλστ.

Οι παραστάσεις του Δαχτυλιδιού των Νιμπελοϋγκεν μάς έκαναν και πάλι να σκεφτούμε, πώς στην εποχή μάς πρέπει άσφαλώς τα έργα αυτά να παίζονται συντομευμένα. Έτσι όπως είναι κουράζου, είτε γιατί οι καλλιτέχνες δέν μάς μγεύουν όπως πρώτα, είτε γιατί οι άκροατές δέν έχουν άνάλογη διάθεση. Άς μην ξεχνάμε άλλωστε ότι έχουν περάσει δέκα χρόνια από την εποχή τών προπολεμικών παραστάσεων. Έχουμε δλοι γεράσει κατά δέκα χρόνια. Ώστόσο δύο από τούς καλλιτέχνες που έπαιξαν το έργο αυτό, στάθηκαν πάνω άπ' όλους και μάς χάρισαν την παλιά γοητεία. Ο Χάινς Χόιτερ ως Βόταν και η Κίρσεν Φλάγκσταϊν ως Μπρουχλιντ. Κι' οι δύο τους άνηκαν πραγματικά στη Βαλχάλα.

Η συζήτηση που προκάλεσε το άνέβασμα της «Σαλώμης», άφελόταν κυρίως στις νεωτερικότητες μεθόδους του Πήτερ Μπρούκ, ενός νέου σκηνοθέτη με τολμηρές ιδέες και με ίδιοφύτα, και στά άφάνταστα σκηνικά του Σαλβατόρ Ντάλι. Οι κατηγορίες παραπονήθηκαν ότι αυτή δέν ήταν η Σαλώμη που ήξεραν, ότι άκολουθούνται έσφαλμένες ιδέες στο Κόβεντ Γκάρντεν κι' ότι σπαταλούνται τα δημόσια χρήματα

(άπό την επιχορήγηση τών 120.000 λιρ. το χρόνο). Οι όπεραοιστές δέχτηκαν πώς αυτή ήταν βέβαια μία καινούρια Σαλώμη, άλλά πρόσθεσαν ότι η όπερα είναι συνδυασμός πολλών γενιών, και ότι το κοινό, έκτός από άραίες φωνές, ήθελε άραία σκηνικά κι' άραία κοστούμια. Η όπερα ώστόσο ίρμητεύτηκε πολύ καλά, ίδιως από τη Λιούμα Ουέλιτς στο ρόλο της ηρώδας.

Άνάμεσα στους καλλιτέχνες του Κόβεντ Γκάρντεν, καμία δέν έχει τόσο λαμπρή εξέλιξη όσο η Μέτζο-σοπράνο Έντιθ Κόουτς. Η φωνή της έχει δύναμη και δραματικότητα, και είναι πραγματικά άνυπέρβλητηράν Άζουτσόνα στο Τροβατόρε και σαν Όρτροντ στο Λόεγκριν. Ο βαρόνος Χόλουελ Γκλύν μάς έκοσε ένα θαυμάσιο Βαρόνο στον Ίππότη των Ρόδων, και έξαιρετικές έρμητικές σε πρατευόμενες ρόλους τών Όλυμπων και του Μπόρις Γκοντούνοφ.

Μετά τη Βαγκνερική σεζόν, το Κόβεντ Γκάρντεν έδωσε μία έντελως αντίθετη παράσταση, παρουσιάζοντας την Όπερα Καμίκ του Παρισιού στο Πελέας και Μελισάνθη. Στο έργο αυτό δέν άκούσαμε έξαιρετικές φωνές, άλλά ίσως έτσι ήταν καλύτερα, γιατί έδω οι φωνές πρέπει να πλέκονται δμάρφα χωρίς να προέχει καμία.

Άργότερα έδωμε μία θαυμάσια παράσταση του Ντόν Τζιοβάνι και του Φάλσταφ. Το έξαιρετικό τών παραστάσεων αυτών είναι, ότι δόθηκαν με άπλο τρόπο δύο όπερες που δέν παίζονται συχνά, και έτσι οι νέοι είχαν την εόκαιρία να τις άπολαύσουν για πρώτη φορά ίσως. Η έξιτυχία του Φάλσταφ ήταν πρωτοφανής, γιατί το Άγγλικό κοινό θεωρεί συνήθως την όπερα σαν κάτι σοβαρό, και δέν τού άρέσει άν γελάει. Η παράσταση όμως αυτή του Φάλσταφ ήταν τόσο καλή, ώστε δλοι γέλασαν όπου έπρεπε, κι' έφυγαν ένθουσιασμένοι.

Ο άκούραστος Άγγλος συνθέτης Μπένζαμιν Μπρίττεν έχει μεγάλη έξιτυχία με την περίφημη μία όπερα του Άς φτιζόμενος μία Όπερα. Στο πρώτο μέρος μία παρέα παιδιών άποφασίζουν να κάνουν μία όπερα από το παραμύθι Σάμμι ο καπνοδοκοκαθαριστής, και άρχίζουν τις δοκιμές. Στο δεύτερο μέρος βλέπουμε το παραμύθι σαν όπερα με ντεκόρ 1810. Οι άκροατές μαθαίνουν και τραγουδούν μαζί με τούς ήθοποιούς, και οι άληθινός ήρωας είναι ο μάεστρος Νόρμαν ντέλ Μάρ, που μεταδίδει στο κοινό μία άκατανίκητη εύθυμία.

Ο θίασος Carl Rosa Company, που ίδρύθηκε πριν από 75 χρόνια από τόν Κάρλ Ρόζα, έδωσε μία άραία παράσταση της όπερας του Κερουμπίνι, ο Περουκόβαληςτης (που δέν είναι το πρώτο του Φιντέλιο του Μπετόβεν). Το έργο αυτό ήταν από τά πρώτα που άνέβασε ο θίασος όταν ίδρύθηκε το 1875.